

Ο ΜΟΡΙΣ ΟΥΛΕΤ ΕΙΧΕ ΚΑΝΕΙ μια απόπειρα αυτοκτονίας, αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν να διαλύσει τη δεξιά μεριά του σαγονιού του. Ένας γιατρός στη Βοστώνη του έφτιαξε ένα σαγόνι με προσθετική, αλλά το αποτέλεσμα δεν ήταν πολύ καλό. Η επέμβαση έκανε το πρόσωπο του Μορίς να μοιάζει λιωμένο, γι' αυτό έκανε ό,τι μπορούσε για να το κρύβει. Όταν ήταν πιο νέος (είχε κάνει την απόπειρα στα δεκαεννιά του), φορούσε ένα μαντίλι στο πρόσωπο σαν ληστής τράπεζας στα παλιά γουέστερν. Ο Μορίς ήταν ποντικομούρης και άσχημος τύπος, αλλά το μαντίλι τού έδινε μια μυστηριακή εμφάνιση κι αυτό φαίνεται ότι του άρεσε για ένα διάστημα. Τελικά όμως τη βαρέθηκε τη μάσκα του ληστή. Σήκωνε διαρκώς το μαντίλι για να αναπνεύσει ελεύθερα καθαρό αέρα ή να πει. Έτσι, μια μέρα το έβγαλε, και από τότε έδειχνε όσο άνετος μπορεί να είναι ένας άνθρωπος χωρίς σαγόνι.

Ο περισσότερος κόσμος στην πόλη δέχεται την παραμόρφωση του Μορίς σαν να μην είναι τίποτε ασυνήθιστο, κάτι σαν να είναι μύωπας ή αριστερόχειρας. Μάλιστα, γίνονται προστατευτικοί απέναντί του, φροντίζουν να τον κοιτάζουν στα μάτια και να τον αποκαλούν με το όνομά του. Και αν κάποιος από τους καλοκαιρινούς τουρίστες τον κοιτάξει αδιάκριτα, όπως κάνουν πάντα οι ξένοι, είναι σίγουρο ότι θα εισπράξει ένα εξίσου δηκτικό και παγερό βλέμμα από τον Ρεντ Κάφρεϊ ή την Τζίνι Θέρλερ, ή όποιον άλλο τύχει να είναι τριγύρω, ένα

βλέμμα που λέει *Μπροστά τα μάτια σου, μίστερ*. Το Βερσάιγ είναι καλή πόλη απ' αυτή την άποψη. Κάποτε σκεφτόμουν ότι αυτό το μέρος είναι σαν μια τεράστια μυγοπαγίδα, με δρόμους στρωμένους με κόλλα για να παγιδεύουν νέους σαν εμένα και να τους κρατούν εδώ ώσπου να είναι πια πολύ αργά για να μπορέσουν να πάνε να ζήσουν κάπου αλλού. Όμως αυτοί οι άνθρωποι τον στηρίζουν τον Μορίς Ουλέτ, όπως στηρίζουν και μένα.

Με διόρισαν διοικητή του αστυνομικού τμήματος του Βερσάιγ όταν ήμουν είκοσι τεσσάρων χρονών. Για μερικούς μήνες, εγώ, ο Μπέντζαμιν Γουίλμοτ Τρούμαν, ήμουν ο νεότερος διοικητής αστυνομικού τμήματος στις Ηνωμένες Πολιτείες – ή έτσι πίστευαν τουλάχιστον εδώ γύρω. Η βασιλεία μου ήταν σύντομη. Αργότερα την ίδια χρονιά, η εφημερίδα είχε ένα άρθρο για έναν εικοσιδυάχρονο που εξελέγη σερίφης κάπου στο Όρεγκον. Όχι ότι μου άρεσε αυτή η διάκριση έτσι κι αλλιώς. Για να πω την αλήθεια, δεν ήθελα ποτέ να γίνω αστυνομικός και, πολύ περισσότερο, διοικητής του αστυνομικού τμήματος του Βερσάιγ.

Ο Μορίς ζούσε στο παλιό άσπρο ξύλινο σπίτι του πατέρα του, την έβγαζε με ένα επίδομα που έπαιρνε και με δωρεάν γεύματα που τον κερνούσαν πού και πού τα δύο εστιατόρια της πόλης. Είχε κερδίσει μια αποζημίωση από το Τμήμα Κοινωνικών Υπηρεσιών του Μέιν για αμελή παρακολούθηση της υπόθεσής του όταν τίναξε το σαγόνι του στον αέρα, κι έτσι τα έβγαζε πέρα. Όμως, για λόγους που δεν τους καταλάβαινε κανείς, τα τελευταία χρόνια ο Μορίς έβγαине όλο και λιγότερο από το σπίτι του. Όλοι στην πόλη πίστευαν ότι είχε γίνει κάπως ερημίτης και ίσως επιπλέον του είχε στρίψει και λιγάκι. Αλλά δεν είχε πειράξει ποτέ κανέναν (εκτός από τον εαυτό του) κι έτσι η γενική άποψη ήταν πως ό,τι κι αν έκανε ο Μορίς Ουλέτ ήταν δική του δουλειά και κανενός άλλου.

Γενικά συμφωνούσα κι εγώ με αυτή τη θέση, στην οποία όμως υπήρχε μία εξαίρεση. Κάθε λίγους μήνες, χωρίς καμία

προειδοποίηση, ο Μορίς αποφάσιζε να κάνει σκοποβολή σημαδεύοντας τα φανάρια της Οδού 2, κάτι που προκαλούσε πανικό στους αυτοκινητιστές που ταξίδευαν ανάμεσα στο Μίλερς Φολς, το Ματακουίσετ και το Βερσάιγ. Ο Μορίς σε αυτές τις περιπτώσεις συνήθως ήταν λιώμα με μπέρμπον Γουάιλντ Τέρκι, πράγμα που μπορεί να εξηγούσε τις κακές επιλογές του και το ακόμη χειρότερο σημάδι του. Αυτό το βράδυ –ήταν 10 Οκτωβρίου 1997– το τηλεφώνημα ήρθε γύρω στις δέκα. Ήταν η Πέγκι Μπάτλερ και παραπονέθηκε ότι «Ο κύριος Ουλέτ ρίχνει πάλι στ' αμάξια». Τη διαβεβαίωσα ότι ο Μορίς δεν ρίχνει στ' αμάξια, ρίχνει στα φανάρια, και ότι οι πιθανότητες να χτυπήσει κάποιο αμάξι, στην πραγματικότητα είναι πολύ μικρές. «Χα χα, πολύ αστειό», είπε η Πέγκι.

Έφυγα την ίδια στιγμή. Το αυτί μου έπιασε τους πυροβολισμούς στα δύο-τρία χιλιόμετρα από το σπίτι. Ήταν κοφτοί κρότοι από τουφέκι σε ακανόνιστα διαστήματα, κάθε δεκαπέντε δευτερόλεπτα περίπου. Δυστυχώς, για να φτάσω στο σπίτι έπρεπε να ανεβώ την Οδό 2, πράγμα που σήμαινε ότι θα περνούσα από το σκόπευτρο του Μορίς. Άναψα τα περιστρεφόμενα φώτα, τη φωτεινή μπάρα, τους προβολείς, ό,τι φως είχε πάνω του το φορτηγάκι Μπρόνκο –πρέπει να έμοιαζε με άρμα μασκαράτας σε αποκριάτικη παρέλαση– με την ελπίδα ότι ο Μορίς θα σταματούσε να ρίχνει για λίγο. Ήθελα να δει ότι ήταν απλώς η αστυνομία.

Παρκάρισα το Μπρόνκο με τους δύο τροχούς στο γκαζόν και τα φώτα να αναβοσβήνουν. Έφτασα στην πίσω γωνία του σπιτιού και φώναξα: «Μορίς, είμαι ο Μπεν Τρούμαν». Καμία απάντηση. «Έι, Ράμπο, θα σταματήσεις λίγο να ρίχνεις;» Και πάλι δεν πήρα απάντηση, ούτε όμως έπεσαν πυροβολισμοί, κάτι που θεώρησα καλό σημάδι. «Εντάξει, έρχομαι», τον προετοίμασα. «Μη ρίξεις, Μορίς».

Η πίσω αυλή ήταν ένα μικρό ορθογώνιο με αγριόχορτα, άμμο και πευκοβελόνες. Σκόρπια ανάμεσά τους ήταν σπαρμένες

διάφορες σαβούρες: μια απλώστρα, ένα γκολπόστ για χόκεϊ, ένα κιβώτιο από γάλα. Στην άλλη γωνία, μια παλιά Σεβρολέτ Νόβα ήταν αραγμένη στο χώμα με την κοιλιά – οι τροχοί της είχαν μεταμοσχευτεί σε κάποια άλλη μισοδιαλυμένη Σεβρολέτ Νόβα πριν από χρόνια. Το αμάξι είχε ακόμη πινακίδες του Μείν, με την απεικόνιση του αστακού και το σύνθημα ΓΗ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ.

Ο Μορίς στεκόταν στην άκρη της αυλής με ένα τουφέκι ακουμπισμένο στο μέσα μέρος του αγκώνα του. Η στάση θύμιζε τζέντλεμαν κυνηγό που κάνει διάλειμμα σε κυνήγι για ορτύκια. Φορούσε μπότες, εργατικό παντελόνι λεκιασμένο από λάδια, κόκκινο φανελένιο σακάκι και κασκέτο του μπέιζμπολ τραβηγμένο χαμηλά. Είχε χαμηλωμένο το κεφάλι, πράγμα όχι ασυνήθιστο. Σιγά-σιγά συνήθιζες να απευθύνεσαι στο κουμπί του κασκέτου.

Τον φώτισα με το φακό. «Καλησπέρα, Μορίς».

«Καλησπέρα, αρχηγέ», είπε το κασκέτο.

«Τι γίνεται εδώ πέρα;»

«Τίποτα, μόνο ρίχνω».

«Το βλέπω αυτό. Κατατρώμαξες την Πέγκι Μπάτλερ. Θέλεις να μου πεις τι διάολο σημαδεύεις;»

«Εκείνα τα φώτα εκεί πέρα». Ο Μορίς έδειξε με ένα νεύμα προς την Οδό 2 χωρίς να σηκώσει το κεφάλι.

Μείναμε αμίλητοι και οι δύο για λίγο, κάνοντας διαδοχικά καταφατικά νεύματα.

«Χτύπησες κανένα;»

«Μπα».

«Έχει τίποτα το τουφέκι;»

Ανασήκωσε τους ώμους.

«Ας του ρίξουμε μια ματιά, Μορίς».

Μου έδωσε το τουφέκι, ένα παλιό Ρέμιγκτον που του το είχα κατασχέσει πάνω από δέκα φορές. Βεβαιώθηκα ότι υπήρχε σφαίρα στη θαλάμη και πυροβόλησα χτυπώντας το στύλο του

φράχτη στην άκρη του χωραφιού. «Το όπλο είναι εντάξει», του είπα. «Μάλλον εσύ δεν σημάδευες καλά».

Ο Μορίς έβγαλε ένα μικρό, μουρμουριστό γέλιο.

Ψηλάφισα το σακάκι του και εντόπισα το κουτί με τις σφαίρες στην τσέπη του. Έβαλα μέσα το χέρι μου, και στα δάχτυλά μου ένιωσα τα μπαλάκια από Κλινέξ που ο Μορίς μάζευε εκεί μέσα σαν να ήταν κάστανα. «Χριστέ μου, Μορίς, τις αδειάζεις ποτέ αυτές τις τσέπες;» Έβγαλα το κουτί με τις σφαίρες και το έβαλα στη δική μου τσέπη. Ένα κουτί κόκκινα Μάλμπορο το άνοιξα και μετά του το έβαλα πάλι στην τσέπη. «Πειράζει να ρίξω μια ματιά τριγύρω να δω πώς πας εδώ πέρα;»

Σήκωσε επιτέλους το κεφάλι του. Τα δερματικά μοσχεύματα στο σαγόνι του γυάλιζαν με ένα ασημί χρώμα από το φως του φακού. «Είμαι υπό κράτηση;»

«Όχι».

«Εντάξει τότε».

Πήγα στην πίσω πόρτα, αφήνοντας τον Μορίς εκεί που τον είχα βρει. Στεκόταν με τα χέρια κρεμασμένα άτονα σαν παιδί που το μάλωσαν.

Η κουζίνα βρομοκοπούσε βρασμένα λαχανικά και ιδρώτα. Πάνω στο τραπέζι υπήρχε ένα μπουκάλι Τζιμ Μπιμ μισοάδειο. Στο αδειανό ψυγείο υπήρχε μόνο ένα παλιό κουτί σόδα. Στα ντουλάπια είδα κονσέρβες (σπαγγέτι, καλαμπόκι Γκριν Τζάιαντ), μερικά πακέτα σουπα σε σκόνη και μια μικροσκοπική τρύπα από την οποία μπαινόβγαιναν μυρμήγκια.

«Μορίς», φώναξα, «έχει περάσει να σε δει η κοινωνική λειτουργός;»

«Δεν θυμάμαι».

Με την κάννη του τουφεκιού του Μορίς άνοιξα την πόρτα του μπάνιου και φώτισα μέσα με το φακό. Η μπανιέρα και η λεκάνη είχαν κίτρινους λεκέδες. Μέσα στην τουαλέτα επέπλεαν δύο αποτοσίγαρα. Κάτω από το νιπτήρα, ένα τμήμα του τοίχου είχε σαπίσει και ο Μορίς είχε καρφώσει από πάνω

ένα κομμάτι νοβοπάν. Από τις άκρες του φαινόταν το έδαφος απέξω.

Έσβησα τα φώτα και έκλεισα την πόρτα.

«Μορίς, θυμάσαι τι είναι η προστατευτική κράτηση;»

«Μάλιστα».

«Τι είναι;»

«Είναι όταν με βάζεις φυλακή, αλλά χωρίς να με συλλάβεις».

«Ακριβώς. Και θυμάσαι γιατί πρέπει να το κάνω αυτό, να σεβάλω σε προστατευτική κράτηση;»

«Για να με προστατέψεις, φαντάζομαι. Γι' αυτό λέγεται έτσι».

«Ναι. Ακριβώς. Αυτό, λοιπόν, θα κάνουμε τώρα, Μορίς, θα σεβάλουμε σε προστατευτική κράτηση πριν σκοτώσεις άνθρωπο ρίχνοντας στα φανάρια».

«Δεν χτύπησα κανέναν».

«Μορίς, αυτό δεν είναι και τόσο καθησυχαστικό. Γιατί, αν χτυπήσεις αυτό που σημαδεύεις...»

Τον είδα να με κοιτάζει με άδειο βλέμμα.

«Κοίτα, το θέμα είναι ότι δεν μπορείς να ρίχνεις στα φανάρια. Είναι ιδιοκτησία του δήμου. Εξάλλου, τι θα γίνει αν χτυπήσεις κάποιο αμάξι;»

«Δεν ρίχνω ποτέ σε αμάξια».

Αυτές οι συζητήσεις με τον Μορίς δεν έβγαζαν πουθενά και η συγκεκριμένη είχε φτάσει στο τέλος της. Δεν ήταν τελείως ξεκάθαρο αν ο Μορίς ήταν απλώς αργόστροφος ή και λιγάκι τρελός. Και στις δύο περιπτώσεις, όμως, έπρεπε να του αφήνεις κάποια περιθώρια. Είχε επιζήσει από μια θύελλα συναισθημάτων που όποιος έβλεπε τα πράγματα απέξω ήταν αδύνατον να τα καταλάβει, και είχε τις ουλές που το πιστοποιούσαν.

Με κοίταξε. Στο φεγγαρόφωτο και τη δεξιά μεριά του στο σκοτάδι, το πρόσωπό του φαινόταν σχεδόν φυσιολογικό. Ήταν εκείνο το λεπτό πρόσωπο με σκούρα μάτια, που ήταν

συνηθισμένο στην περιοχή. Το πρόσωπο ενός ναυτικού ή ξυλοκόπου σε παλιά φωτογραφία σέπια.

«Πεινάς, Μορίς;»

«Λίγο».

«Έχεις φάει;»

«Έφαγα χθες».

«Θέλεις να πάμε στο Όουλ;»

«Αφού είπες ότι θα με βάλεις σε προστατευτική επιτήρηση».

«Θα σε βάλω».

«Θα μου δώσεις πίσω το τουφέκι μου;»

«Οχι. Θα το κατασχέσω πριν σκοτώσεις κανέναν. Εμένα, ας πούμε».

«Αρχηγέ, δεν θα σου ρίξω ποτέ εσένα».

«Το εκτιμώ αυτό. Αλλά θα το κρατήσω παρ' όλα αυτά, επειδή –και δεν θέλω να σε προσβάλω, Μορίς– δεν είσαι και ο καλύτερος σκοπευτής του κόσμου».

«Ο δικαστής θα σε βάλει να μου το ξαναδώσεις πίσω. Έχω άδεια».

«Έγινες και δικηγόρος τώρα;»

Ο Μορίς έβγαλε εκείνο το μικρό γελάκι που θύμιζε βογκητό. «Εμ... μάλλον».

Υπήρχαν κάμποσα άτομα στο Όουλ, όλοι καθισμένοι στην μπάρρα. Έπιναν μπίρες Μπαντ από το μπουκάλι βλέποντας έναν αγώνα χόκεϊ στην τηλεόραση. Ο Φιλ Λάμφιερ, ο ιδιοκτήτης που εκτελούσε και χρέη μπάρμαν σε αυτή την εποχή που ήταν πεσμένες οι δουλειές, ήταν κι αυτός ακουμπισμένος με τους αγκώνες στην άκρη της μπάρας και διάβαζε εφημερίδα. Η μπάρα έκανε ένα Γ, κι εγώ με τον Μορίς σκαρφαλώσαμε στα σκαμπό της μικρής πλευράς, έχοντας απέναντί μας τους άλλους.

Μουρμούρισαν όλοι μαζί ένα «Γεια σου, Μπεν», εκτός από την Νταϊάν Χάρνεντ, που έμεινε αμίλητη για μια στιγμή και

μετά με χαιρέτησε αποκαλώντας με «Αρχηγέ Τρούμαν». Με κοίταξε με ένα αμυδρό χαμόγελο και μετά γύρισε τα μάτια της στην τηλεόραση. Η Νταϊάν ήταν όμορφη κάποτε, αλλά τώρα πια είχε χάσει τη λάμψη της. Τα ξανθά μαλλιά της είχαν ξεθωριάσει και είχε μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια. Παρ' όλα αυτά, είχε ακόμη την αλαζονεία της όμορφης γυναίκας – κάτι είναι κι αυτό. Η Νταϊάν κι εγώ είχαμε βγει μερικά ραντεβού, είχαμε χωρίσει και τα 'χαμε ξαναβρεί μερικές φορές οι δυο μας. Υπήρχε μια κατανόηση ανάμεσά μας.

Ο Μορίς παράγγειλε Τζιμ Μπιμ, αλλά το ακύρωσα αμέσως. «Θα πιούμε δύο αναψυκτικά», είπα στον Φιλ, που έκανε μια γκριμάτσα.

«Τι έγινε, συνέλαβες τον Αλ Καπόνε από δω;» ρώτησε ο Τζιμ Λόουνς.

«Όχι. Έχει χαλάσει η θέρμανση στο σπίτι του Μορίς, γι' αυτό θα μείνει στο τμήμα απόψε μέχρι να τη φτιάξουμε. Απλώς είπα να φάμε κάτι πρώτα».

Η Νταϊάν με κοίταξε συλλογισμένη αλλά δεν είπε τίποτα.

«Σαν να λέμε, ό,τι φάτε τώρα θα πληρωθεί από τους φόρους μου;» με πείραξε ο Τζιμ.

«Όχι, κερνάω εγώ».

«Κι αυτό φόροι είναι, Μπεν», είπε ο Μπομπ Μπερκ. «Και ο μισθός σου, βασικά, απ' τους φόρους πληρώνεται».

«Και ο δικός σου το ίδιο», του αντιγύρισε ξερά η Νταϊάν. «Βασικά».

Ο Μπερκ έσκυψε το κεφάλι αμήχανα. Δούλευε στο δήμο, κάνοντας συντήρηση στα δημόσια κτίρια. Δεν χρειαζόμουν όμως την Νταϊάν να με υπερασπίζεται.

«Δεν χρειάζονται και πολλοί φόροι για να πληρωθεί ο μισθός μου», είπα. «Εξάλλου, μόλις βρουν καινούριο διοικητή για το αστυνομικό τμήμα, θα σας απαλλάξω. Θα σηκωθώ να φύγω επιτέλους απ' αυτή την τρύπα».

Η Νταϊάν ξεφύσησε. «Και θα πας πού;»

«Σκεφτόμουν ότι μπορεί να ταξιδέψω λίγο».

«Για φαντάσου! Και πού λες να πας;»

«Στην Πράγα».

«Στην Πράγα». Είπε τη λέξη σαν να την πρόφερε για πρώτη φορά. «Δεν ξέρω καν κατά πού πέφτει».

«Στην Τσεχοσλοβακία».

Η Νταϊάν ξεφύσησε πάλι, περιφρονητικά τώρα.

Επενέβη ο Μπομπ Μπερκ. «Τώρα είναι Τσεχική Δημοκρατία. Έτσι τη λένε στους Ολυμπιακούς, Τσεχική Δημοκρατία». Ο Μπερκ είχε ειδικότητα σε κάτι τέτοιες εγκυκλοπαιδικές γνώσεις. Η δουλειά του ήταν να σφουγγαρίζει πατώματα στο Δημοτικό, αλλά μπορούσε να σου πει τα ονόματα όλων των γυναικών των Προέδρων, όλους τους δολοφόνους Προέδρων, και τις οχτώ Πολιτείες που συνορεύουν με το Μισούρι. Κάτι τέτοιοι τύποι χαλάνε το ρυθμό σε μια συζήτηση.

«Μπεν», επέμεινε η Νταϊάν, «τι στο διάολο σ' έπιασε να πας στην Πράγα;» Διέκρινε έναν εκνευρισμό στη φωνή της.

«Όπα!» έκανε ο Τζίμι Λόουνς και της έδωσε μια μικρή σκουντιά, υπονοώντας ότι η Νταϊάν ζήλευε. Αλλά δεν ήταν αυτό.

«Τι μ' έπιασε να πάω στην Πράγα; Γιατί είναι ωραία πόλη».

«Και τι θα κάνεις εκεί, δηλαδή;»

«Απλώς θα χαζεύω, φαντάζομαι. Θα δω τα αξιοθέατα».

«Θα πας εκεί και... θα χαζεύεις;»

«Αυτό ήταν το σχέδιο, ναι».

Παραδέχομαι ότι δεν ήταν σπουδαίο σχέδιο. Όμως έκανα σχέδια πολύ καιρό τώρα, περιμένοντας να εμφανιστεί Η Ευκαιρία. Ήμουν πάντα από τους τύπους που σκέφτονται πολύ και αργούν να κινηθούν, από εκείνους που πνίγουν κάθε ιδέα με τις αμφιβολίες και τις ανησυχίες τους. Ήταν ώρα να απαλλαγώ απ' αυτή την τάση. Υπολόγιζα ότι θα κατάφερνα να πάω στην Πράγα προτού με πιάσουν πάλι οι ενδοιασμοί μου. Σίγουρα πάντως δεν θα καθόμουν να σαπίσω στο Βερσάιγ του Μείν.

«Θα πάρεις μαζί σου και τον Μορίς από δω;» ρώτησε ο Τζίμι.

«Γιατί όχι; Τι λες, Μορίς; Θέλεις να 'ρθεις στην Πράγα;»

Ο Μορίς σήκωσε το κεφάλι και χαμογέλασε με τον ντροπαλό του τρόπο.

«Μπορεί να πάω κι εγώ», είπε ο Τζίμι.

Η Νταϊάν ξεφύσησε πάλι. «Ναι, όπως σε βλέπω και με βλέπεις...»

«Για κάτσε, γιατί όχι;» είπε ο Τζίμι.

«Γιατί όχι; Για κοιταχτείτε κομματάκι».

Κοιταχτήκαμε, αλλά δεν είδαμε τίποτα.

«Μανάρια μου, δεν είστε εσείς άνθρωποι της Πράγας».

«Τι στο διάολο σημαίνει αυτό το “άνθρωποι της Πράγας”;» Ο Τζίμι Λόουνς δεν θα κατάφερνε να βρει την Πράγα στο χάρτη, ακόμα κι αν του έδινες μια βδομάδα καιρό για να ψάξει, αλλά η αγανάκτησή του ξεχείλιζε. «Είμαστε άνθρωποι, δεν είμαστε; Το μόνο που έχουμε να κάνουμε είναι να πάμε στην Πράγα, και τότε θα είμαστε άνθρωποι της Πράγας».

«Τζίμι, σοβαρά τώρα, τι διάολο θα κάνεις εσύ στην Πράγα;» το βιολί της η Νταϊάν.

«Ό,τι θα κάνει και ο Μπεν. Θα χαζέψω. Μπορεί και να μου αρέσει. Ποιος ξέρει, μπορεί να μείνω μόνιμα εκεί. Να σου δείξω τι άνθρωπος της Πράγας είμαι».

«Έχουν και καλή μπίρα», πετάχτηκε ο Μπομπ Μπερκ. «Πίλσνερ».

«Ορίστε, άρχισε να μ' αρέσει κιόλας». Ο Τζίμι ύψωσε το μπουκάλι της Μπαντ σε χαιρετισμό, αν και δεν ήταν ξεκάθαρο αν χαιρετούσε την Πράγα ή τον Μπομπ Μπερκ ή μόνο την μπίρα.

«Νταϊάν, μπορείς να 'ρθεις κι εσύ μαζί», είπα. «Μπορεί να σ' αρέσει».

«Έχω μια καλύτερη ιδέα, Μπεν. Γιατί να μην πάω καλύτερα σπίτι μου και να κάψω τα λεφτά μου;»

«Εντάξει», είπα. «Έκλεισε. Εγώ, ο Μορίς και ο Τζίμι. Πράγα, σου 'ρχόμαστε!»

Ο Μορίς κι εγώ τσουγκρίσαμε τα ποτήρια μας, επισφραγίζοντας τη συμφωνία.

Η Νταϊάν όμως δεν έλεγε να σταματήσει. Κάτι τέτοιες συζητήσεις περί αναχώρησης από την πόλη πάντα την τσάντιζαν. «Έλα, ρε Μπεν, όλο μπουρδες λες», είπε. «Πάντα έτσι ήσουν. Δεν πρόκειται να πας πουθενά, και το ξέρεις. Τη μια μέρα είναι η Καλιφόρνια, την άλλη η Νέα Υόρκη, τώρα η Πράγα. Ποιο άλλο έχει σειρά; Το Τιμπουκτού; Ε λοιπόν, βάζω στοίχημα ότι σε δέκα χρόνια θα κάθεται ακόμη σ' αυτό το ίδιο σκαμνί και θα ξεφουρνίζεις τις ίδιες μπουρδες περί Πράγας ή ποιος ξέρει ποιο άλλο μέρος».

«Ασ' τον ήσυχο, Νταϊάν», είπε ο Φιλ Λάμφιερ. «Αν θέλει να πάει στην Πράγα, ή όπου αλλού γουστάρει, δεν υπάρχει λόγος να μην μπορεί να πάει».

Πρέπει να υπήρχε κάτι στην έκφρασή μου, γιατί η Νταϊάν κατάλαβε ότι το είχε παρακάνει. Έστρεψε αλλού το κεφάλι και άρχισε να παίζει με ένα πακέτο τσιγάρα. «Έλα τώρα, Μπεν», είπε, «πλάκα κάνω». Άναψε το τσιγάρο της, προσπαθώντας να δείχνει ύφος Μπάρμπαρα Στάνγουικ. Το αποτέλεσμα θύμιζε περισσότερο Μέι Γουέστ. «Είμαστε ακόμα φίλοι;»

«Όχι», είπα ξερά.

«Ίσως θα 'πρεπε να 'ρθω στο τμήμα απόψε. Έχει χαλάσει η θέρμανση και στο δικό μου σπίτι».

Αυτό προκάλεσε μια χορωδία από γιουχαΐσματα του Λόουνς και του Μπερκ. Ακόμη και ο Μορίς γιουχαΐσε κάτω από το γέλιο του κασκέτου.

«Νταϊάν, η κακοποίηση αστυνομικού είναι έγκλημα».

«Ωραία. Να με συλλάβεις τότε». Άπλωσε τα χέρια της για να της περάσω τις φανταστικές χειροπέδες, οπότε ακούστηκαν νέα γιουχαΐσματα.

Ο Μορίς κι εγώ μείναμε στο Όουλ κάπου μία ώρα. Ο Φιλ μας ζέστανε δύο κατεψυγμένες κρεατόπιτες, και ο Μορίς καταβρόχθισε τη δική του τόσο γρήγορα που φοβήθηκα ότι θα καταπιεί και το πιρούνι. Του πρόσφερα και τη μισή δική μου, αλλά δεν ήθελε, κι έτσι την πήρα μαζί μου στο τμήμα και την έφαγε εκεί. Κοιμήθηκε στο κελί εκείνο το βράδυ. Υπάρχει ένα στρώμα εκεί μέσα, αλλά δεν μπορεί να ήταν πολύ χειρότερα από το κρύο σπίτι του. Άφησα την πόρτα του κελιού ανοιχτή για να μπορεί να πηγαίνει στην τουαλέτα του διαδρόμου, αλλά έφερα μια καρέκλα στην πόρτα και κοιμήθηκα εκεί με τα πόδια απλωμένα, για να μην μπορεί να βγει ο Μορίς χωρίς να με ξυπνήσει. Ο κίνδυνος, φυσικά, δεν ήταν μήπως κάνει τίποτα σε κανέναν – ήταν μήπως πάθει ο ίδιος κάτι ενώ ήταν μεθυσμένος και, θεωρητικά, σε προστατευτική κράτηση. Συμβαίνουν αναποδιές καμιά φορά.

Έμεινα ξύπνιος σ' εκείνη την καρέκλα μέχρι μετά τις τρεις, ακούγοντας τον Μορίς. Έκανε στον ύπνο του πιο πολύ θόρυβο απ' όσο κάνει ο περισσότερος κόσμος στον ξύπνο του – μουρμούριζε, ροχάλιζε, έκλανε. Όμως εκείνο που με κράτησε ξύπνιο δεν ήταν τόσο πολύ ο Μορίς όσο όλα τα άλλα. Έπρεπε να φύγω από το Βερσάιγ, να ξεφύγω απ' αυτή την παγίδα που με είχε εγκλωβίσει. Έπρεπε να ξεφύγω, πολύ περισσότερο τώρα παρά ποτέ άλλοτε.

ΤΟ ΠΡΩΙ ΗΜΟΥΝ ΣΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ Ρούφους Κιγκ και παρακολουθούσα τα παιδιά που περνούσαν απέναντι στην Οδό 2. Τα χαιρετούσα όλα με το όνομά τους, κάτι για το οποίο ήμουν περήφανος. Κι αυτά απαντούσαν ένα-ένα «Γεια σου, αρχηγέ Τρούμαν». «Τι πάθανε τα μαλλιά σου;» ρώτησε ένα παιδί. Εκείνο που είχαν πάθει, φυσικά, ήταν ότι είχα κοιμηθεί στο τμήμα με το κεφάλι μου ακουμπισμένο στον τοίχο. Κοίταξα τον μικρό απειλητικά και τον φοβέρισα ότι θα τον συλλάβω. Αυτός έκανε ένα «πφφφ» κι έβαλε τα γέλια.

Από εκεί πήγα στο Περιφερειακό Δικαστήριο της Κομητείας Ακάντια για να ενημερωθώ για τις συλλήψεις στις γύρω πόλεις. Το δικαστήριο είναι στο Μίλερς Φολς, είκοσι λεπτά με το αμάξι. Δεν είχα δικές μου συλλήψεις να αναφέρω, παρ' όλα αυτά όμως πήγα. Ήταν, βλέπεις, η συνηθισμένη ψιλοκουβέντα ανάμεσα στους υπαλλήλους του δικαστηρίου και τους εισαγγελείς. Είχε κυκλοφορήσει μια φήμη για ένα μαθητή στο περιφερειακό λύκειο, που πουλούσε μαριχουάνα και την έκρυβε στο ντουλάπι του στο σχολείο. Ο διοικητής του αστυνομικού τμήματος του Ματακούισετ, ο Γκάρι Φίνμποου, ετοιμαζόταν να βγάλει ένταλμα έρευνας για το ντουλάπι και με ρώτησε αν μπορούσα να κοιτάξω την αίτηση για το ένταλμα, να δω αν είναι εντάξει. Της έριξα μια ματιά, διόρθωσα μερικά ορθογραφικά λάθη και του είπα ότι σκόπιμο ήταν απλώς να μιλήσει με τους γονείς του μικρού και να το ξεχάσει. «Γιατί

να χαλάσεις την αίτηση του παιδιού για το κολέγιο για δύο τσιγαριλίκια;» Με κοίταξε περίεργα και δεν επέμεινα. Δεν έχει νόημα να εξηγείς τέτοια πράγματα σε τύπους σαν τον Γκάρι. Είναι σαν να προσπαθείς να αναλύσεις τον *Άμλετ* σε ένα σκύλο.

Γύρισα στο τμήμα. Η αίσθηση της ανίας και της κούρασης –μιας αργής κατάρρευσης– ήταν ολοφάνερη πια. Ο Ντικ Ζινού, ο βοηθός μου, καθόταν στο μπροστινό γραφείο και διάβαζε την *USA Today* της προηγούμενης. Κρατούσε την εφημερίδα με τεντωμένο χέρι και διάβαζε πάνω από τα γυαλιά του. Το βλέμμα του έφυγε από το κείμενο για μια στιγμή μόνο, όταν μπήκα μέσα. «Γεια σου, αρχηγέ».

«Τι γίνεται, Ντικ;»

«Εμ... Η Ντέμι Μουρ ξύρισε το κεφάλι της. Θα 'ναι για καμιά ταινία».

«Όχι, εννοώ εδώ».

«Α». Ο Ντικ κατέβασε την εφημερίδα και κοίταξε γύρω στο άδειο γραφείο. «Τίποτα».

Ο Ντικ Ζινού ήταν γύρω στα πενήντα, με μακρόστενο αλογίσιο πρόσωπο. Η μοναδική του συνεισφορά στο τοπικό σύστημα επιβολής του νόμου ήταν να κάθεται στο γραφείο παρέα με την εφημερίδα του. Ήταν το ίδιο χρήσιμος όσο κι ένα φυτό στη γλάστρα.

Έβγαλε τα γυαλιά του και με κοίταξε με έναν ενοχλητικό πατρικό τρόπο. «Είσαι εντάξει, Μπεν;»

«Μόνο λίγο κουρασμένος, αυτό είναι όλο».

«Σίγουρα;»

«Ναι». Κοίταξα τριγύρω. Τα ίδια τρία γραφεία. Η ίδια αρχειοθήκη. Τα ίδια βρόμικα παράθυρα. Ξαφνικά με έπιασε ένας απεγνωσμένος τρόμος στην προοπτική να περάσω το υπόλοιπο πρωινό εδώ μέσα. «Ντικ, θα βγω για λίγο».

«Πού θα πας;»

«Δεν έχω κάτι συγκεκριμένο».

Ο Ντικ σούφρωσε το κάτω χέιλι του σε μια ανήσυχη έκφραση αλλά δεν μίλησε.

«Ντικ, να σε ρωτήσω κάτι. Έχεις σκεφτεί ποτέ να γίνεις διοικητής του τμήματος;»

«Διοικητής; Γιατί να γίνω διοικητής;»

«Γιατί θα ήσουν καλός σ' αυτή τη δουλειά».

«Έχουμε διοικητή, Μπεν. Εσένα».

«Ναι, αλλά αν δεν ήμουν εγώ εδώ;»

«Δεν σε καταλαβαίνω. Γιατί να μην είσαι εδώ; Πού θα πας;»

«Πουθενά. Απλώς λέω. Αν».

«Αν... τι;»

«Αν... Τίποτε, άσ' το».

«Εντάξει, αρχηγέ». Ο Ντικ φόρεσε πάλι τα γυαλιά του και έπιασε την εφημερίδα. «Εντάξει».

Είχα αποφασίσει να τσεκάρω τα εξοχικά σπίτια δίπλα στη λίμνη, μια δουλειά που ανέβαλλα εδώ και βδομάδες, αλλά πρώτα πέρασα από το σπίτι για να φρεσκαριστώ. Ήξερα ότι θα ήταν εκεί ο πατέρας μου. Ίσως αυτός να ήταν ο πραγματικός σκοπός της επίσκεψης, να ενημερώσω τον πατέρα μου για το τι θα έκανα. Βλέποντας τα πράγματα εκ των υστέρων, δυσκολεύομαι να θυμηθώ ποιο ήταν το σκεπτικό μου. Ο πατέρας μου κι εγώ είχαμε προβλήματα συγκατοίκησης τελευταία. Η μητέρα μου είχε πεθάνει πριν από οχτώ εβδομάδες, και στο χάος που ακολούθησε μετά το θάνατό της είχαμε μιλήσει ελάχιστα. Η μαμά ήταν πάντα ο σύνδεσμος ανάμεσά μας, ο διερμηνέας που εξηγούσε και διευκρίνιζε. Ο μεσάζων που μετέφερε στον ένα τα παράπονα από την ενόχληση του άλλου. Τώρα τη χρειαζόμασταν περισσότερο από κάθε άλλη φορά.

Τον βρήκα στην κουζίνα να μαγειρεύει. Ο Κλοντ Τρούμαν ήταν γεροδεμένος άντρας με φαρδιές πλάτες. Ακόμη και στην ηλικία του –στα εξήντα εφτά– απέπνεε μια αίσθηση δύναμης.

Στεκόταν με τα πόδια ανοιχτά, λες κι η ηλεκτρική κουζίνα μπορεί να ορμούσε ξαφνικά πάνω του και έπρεπε να είναι έτοιμος να τη σπρώξει πίσω στη θέση της στον τοίχο. Γύρισε και με κοίταξε όταν μπήκα μέσα, χωρίς να μιλήσει.

«Τι φτιάχνεις;»

Απάντηση καμιά.

Κοίταξα πάνω από τον ώμο του. «Αυγά. Αυτά λέγονται αυγά».

Ο πατέρας μου είχε τα χάλια του. Φορούσε ένα βρόμικο φανελένιο πουκάμισο, έξω από το παντελόνι. Είχε μέρες αξύριστος.

«Πού ήσουν χθες βράδυ;» ρώτησε.

«Έμεινα στο τμήμα. Αναγκάστηκα να βάλω τον Μορίς στο κελί γιατί θα πάγωνε στο σπίτι του».

«Το τμήμα δεν είναι ξενοδοχείο», γκρίνιαξε. Έψαξε μέσα στην ακαταστασία του νεροχύτη για ένα σχετικά καθαρό πιάτο και άδειασε μέσα τα αυγά του. «Έπρεπε να τηλεφωνήσεις».

Πήγε και έκανε χώρο στο τραπέζι για να φάει, μετακινώντας, ανάμεσα σε διάφορα άλλα πράγματα, και ένα μεγάλο μπουκάλι μπίρα Μίλερ.

Σήκωσα το άδειο μπουκάλι. «Τι διάολο είναι αυτό;»

Μου έριξε ένα θυμωμένο βλέμμα.

«Ίσως θα 'πρεπε να σε βάλω και σένα στο τμήμα», είπα.

«Δοκίμασέ το καμιά φορά».

«Πού το βρήκες;»

«Τι σημασία έχει; Σε ελεύθερη χώρα ζούμε. Δεν μου απαγορεύει κανένας νόμος να πιω μια μπίρα».

Τον κοίταξα κουνώντας το κεφάλι, ακριβώς όπως έκανε η μητέρα μου, και πέταξα το μπουκάλι στα σκουπίδια. «Όχι. Δεν σου το απαγορεύει κανένας νόμος».

Με κοίταξε με σκοτεινό ύφος για να επισφραγίσει τη μικρή του νίκη και μετά έστρεψε την προσοχή του στα αυγά. Άρχισε να τα σπάει και να απλώνει τους κρόκους.

«Μπαμπά, θα πάω στη λίμνη να ρίξω μια ματιά στα σπίτια».

«Να πας».

«“Να πας”; Αυτό είναι όλο; Δεν θέλεις να μιλήσουμε για τίποτα πριν φύγω;»

«Σαν τι;»

«Αυτό το μπουκάλι, ίσως. Μπορεί σήμερα να μην είναι κατ'άλληλη μέρα».

«Πήγαινε κάνε αυτό που πρέπει να κάνεις, Μπεν. Εγώ μπορώ να φροντίσω τον εαυτό μου».

Καθόταν εκεί ανακατεύοντας αφηρημένα τα αυγά, και το πρόσωπό του ήταν σχεδόν το ίδιο γκριζό με τα μαλλιά του. Τελικά είχε γίνει κι αυτός ένας ακόμα ηλικιωμένος που προσπαθούσε να βρει έναν τρόπο να απασχολείται, έναν τρόπο να γεμίσει τις υπόλοιπες μέρες του. Μου πέρασε μια σκέψη που την κάνουν όλοι οι γιοι όταν σκέφτονται τους πατεράδες τους: Έτσι θα γινόμουν κι εγώ; Πάντα θεωρούσα τον εαυτό μου συνέχεια της γενεαλογικής γραμμής της μητέρας μου, όχι του πατέρα μου – έναν Γουίλμοτ, όχι έναν Τρούμαν. Όμως ήμουν και γιος του. Είχα τα μεγάλα χέρια του, όχι όμως τον οξύθυμο χαρακτήρα του και την τάση του να τρομοκρατεί τους άλλους. Τι ακριβώς χρωστουσα σε αυτόν το γέρο;

Ανέβηκα πάνω να πλυθώ. Σε αυτό το σπίτι είχα μεγαλώσει. Ήταν μικρό, με δύο μόνο κρεβατοκάμαρες και ένα μπάνιο στον δεύτερο όροφο. Ο αέρας μύριζε κάπως μπαγιάτικος. Ο μπαμπάς δεν έπλενε τακτικά τα ρούχα του. Έριξα κρύο νερό στο πρόσωπό μου και φόρεσα καινούριο πουκάμισο στολής. Το ύφασμα ανασηκωνόταν γύρω από το σήμα στον ώμο με την επιγραφή ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΒΕΡΣΑΪΓ. Ήταν αδύνατον να το στρώσεις με το σίδερο, ακόμη κι αν το κοκάλωνες με σπρέι του σιδερώματος. Πήγα στην κρεβατοκάμαρα των γονιών μου, όπου υπήρχε καθρέφτης, και προσπάθησα να στρώσω το ύφασμα.

Στην κάτω δεξιά γωνία του καθρέφτη υπήρχε μια παλιά φωτογραφία του πατέρα μου. Φορούσε την ίδια στολή και ήταν

σκυθρωπός. Αυτός ήταν ο πραγματικός Κλοντ Τρούμαν. Ο αρχηγός. Γροθιές σφιγμένες, θώρακας σαν βαρέλι, επίπεδο κούρεμα στο πάνω μέρος του κεφαλιού, χαμόγελο σαν γκριμάτσα. «Ενάμισης άντρας» – έτσι έλεγε για τον εαυτό του. Η φωτογραφία πρέπει να ήταν τραβηγμένη στην αρχή της δεκαετίας του '80, γύρω στην εποχή που η μητέρα μου απαγόρευε το αλκοόλ στο σπίτι μια για πάντα. Ήμουν εννιά χρονών εκείνη τη νύχτα και νόμισα ότι έφταιγα εγώ, τουλάχιστον εν μέρει. Εξαιτίας μου ο μπαμπάς δεν μπορούσε να ξαναπαιί πλέον.

Εκείνη τη νύχτα γύρισε σπίτι μ' εκείνο το βαρύ, σκυθρωπό ύφος και σωριάστηκε σε μια πολυθρόνα δίπλα στην τηλεόραση. Όταν μεθούσε, γινόταν κακός. Δεν μιλούσε και εξέπεμπε μια απειλητική διάθεση σαν το βουητό που βγάζουν τα ηλεκτρικά καλώδια. Ήξερα ότι σε αυτές τις περιπτώσεις δεν έπρεπε να τον πλησιάζω. Όμως δεν μπορούσα να αντισταθώ στον πειρασμό του πιστολιού που είχε αφήσει στο τραπέζι μαζί με το πορτοφόλι και τα κλειδιά του. Ήταν ένα μεγάλο τριανταοχτάρι που συνήθως το έβλεπα μόνο πάνω στο ντουλάπι του ή κρυμμένο κάτω από το σακάκι του. Και τώρα το έβλεπα μπροστά μου, σε απόσταση αναπνοής. Το πλησίασα σιγά-σιγά σαν υπνωτισμένος – ήθελα μόνο να το αγγίξω, να ικανοποιήσω μια επιθυμία για τη λαδωμένη μεταλλική του επιφάνεια, την ανάγλυφη λαβή του. Άπλωσα το δάχτυλο και ξαφνικά αισθάνθηκα μια έκρηξη στο αυτί μου. Ένας αφόρητος πόνος μού διαπέρασε το τύμπανο. Μου είχε ρίξει χαστούκι με την παλάμη γιατί ήξερε ότι έτσι θα μου προκαλούσε τον πιο έντονο πόνο χωρίς να αφήσει σημάδια. Άκουσα τον εαυτό μου να ουρλιάζει σαν από μακριά. Και πάνω από το βουητό του αυτιού μου άκουγα τη φωνή του: «Πάψε τα κλαψουρίσματα!» και «Θέλεις να σκοτωθείς;» και «Αυτό θα σου γίνει μάθημα!» – γιατί η βία του πατέρα μου είχε πάντα κάποιον ευγενή σκοπό.

Η μαμά έγινε πυρ και μανία. Πήγε και άδειασε όλα τα μπουκάλια στο νεροχύτη και τον προειδοποίησε να μην ξαναφέρει

αλκοόλ στο «σπίτι της», ούτε να ξαναγυρίσει σπίτι με την ανάσα του να βρομοκοπάει οινόπνευμα. Φώναζαν για πολλή ώρα ο ένας στον άλλον, αλλά τελικά δεν της αντιστάθηκε. Απλώς εκτόνωσε το θυμό του στους τοίχους της κουζίνας. Άρχισε να τους χτυπά με τις γροθιές του, ανοίγοντας τρύπες στο σοβά και τη γυψοσανίδα, φτάνοντας μέχρι τις τραχιές τάβλες από κάτω. Ήμουν ξαπλωμένος στο κρεβάτι από πάνω και ένιωθα τα τραντάγματα.

Όμως φαίνεται πως είχε καταλάβει και ο ίδιος ότι ήταν ώρα να το κόψει. Δεν ήταν μυστικό ότι όταν έπινε γινόταν βίαιος. Είμαι σίγουρος ότι, σε κάποιο βαθμό, ο υπερβολικός σεβασμός που του έδειχνε ο κόσμος –οι εκδηλώσεις εκτίμησης και φιλίας προς τον επικεφαλής της αστυνομίας– δεν ήταν παρά ένας επίπλαστος φόρος τιμής επειδή τον φοβούνταν.

Τα επόμενα δεκαοχτώ χρόνια –μέχρι που πέθανε η μητέρα μου– έπαψε να πίνει. Η φήμη ότι ήταν βίαιος άνθρωπος συνέχισε να πλανιέται στην ατμόσφαιρα, αλλά σιγά-σιγά οι κάτοικοι του Βερσαίγ άρχισαν να βλέπουν τα ξεσπάσματα θυμού του πατέρα μου όπως τα έβλεπε και ο ίδιος: οι περισσότεροι από αυτούς που έδερνε ή έβριζε ή κακομεταχειριζόταν, γενικά έφταιγαν.

Έβαλα πάλι στη γωνία του καθρέφτη τη φωτογραφία του πατέρα μου. Ήταν αρχαία ιστορία τώρα πια.

Φεύγοντας κατέβασα ένα καθαρό πουκάμισο δικό του και το κρέμασα στην κουζίνα. Τον άφησα να σπρώχνει μπρος-πίσω κομμάτια αυγού στο πιάτο του.

Η λίμνη Ματακουίσετ έχει σχήμα κλεψύδρας. Το μήκος της είναι γύρω στα δύο χιλιόμετρα από τη μια άκρη μέχρι την άλλη, σε άξονα Βορρά-Νότου. Η νότια πλευρά είναι η μικρότερη, αλλά σε αυτήν αναφέρονται οι περισσότεροι όταν μιλούν για τη λίμνη. Στο νότιο άκρο της είναι το παλιό

«αλιευτικό περίπτερο» της οικογένειας Γουίτνεϊ από τη Νέα Υόρκη. Είναι μια ξύλινη κατασκευή με το ρουστίκ στίλ που προτιμούσε η αριστοκρατία του Μανχάταν πριν γίνει το Μεγάλο Κραχ. Το μεγάλο σπίτι που δεσπόζει σε αυτή την πλευρά της λίμνης ανήκει τώρα σε ένα οικογενειακό ίδρυμα. Υπάρχει ένα κατηφορικό μονοπάτι που ξεκινά από το σπίτι, διασχίζει το καταπράσινο σκιερό δάσος και, μετά από μισό χιλιόμετρο, φτάνει στην όχθη. Συνήθως μένει κόσμος εκεί μόνο τον Αύγουστο, όταν έχει κοπάσει λίγο η μάστιγα των κουνουπιών. Υπάρχουν κι άλλα πιο ταπεινά σπίτια διάσπαρτα στις όχθες της λίμνης, αλλά δεν συγκρίνονται με το οίκημα Γουίτνεϊ, κι έτσι, σαν να αντιλαμβάνονται την κατωτερότητά τους, είναι κρυμμένα από το δρόμο και φαίνονται μόνο από το νερό. Η βόρεια πλευρά της λίμνης είναι λιγότερο αναπτυγμένη και καθόλου της περιωπής. Εδώ υπάρχουν μόνο ξύλινα εξοχικά σπίτια στηριγμένα πάνω σε κοντές τσιμεντένιες κολόνες. Νοικιάζονται με τη βδομάδα από τον Ιούνιο μέχρι τον Σεπτέμβριο σε εργάτες από το Πόρτλαντ ή τη Βοστώνη. Ξένους. Τους λέμε *σπορτάκηδες* ή *καμπίσιους* – τουρίστες, το αίμα αυτής της περιοχής.

Έκανα μια προσπάθεια να δίνω την ίδια προσοχή στα σπίτια και από τις δύο άκρες της λίμνης όχι τόσο από συμπάθεια για τους εργάτες, αλλά επειδή ήταν πολύ πιο πιθανό να διαρρήξουν τα μικρά εξοχικά παρά τα πιο αριστοκρατικά σπίτια. Τα μικρά σπίτια προσελκύουν παιδιά της περιοχής που ψάχνουν κάποιο μέρος για να τη βρουν. Μπορούσαν να μπουν μέσα με ελάχιστη προσπάθεια, απλώς βγάζοντας τον κρίκο στον οποίο πιάνει το λουκέτο. Ένας λοστός συνήθως είναι αρκετός. Γι' αυτό, τα τσεκάριζα κάθε μήνα, τηλεφωνούσα στον ιδιοκτήτη όταν είχε γίνει κάποια διάρρηξη, και φρόντιζα να επιδιορθωθούν σπασμένοι μεντεσέδες και τζάμια. Έφτανα στο σημείο να μαζεύω από το πάτωμα τα μπουκάλια της μπύρας, τα αποτσίγαρα μαριχουάνας και τα προφυλακτικά.

Το εξοχικό στο οποίο βρήκα το πτώμα ήταν το τέταρτο που τσεκάρισα εκείνο το πρωί.

Θα μπορούσα να το προσπεράσω χωρίς να βγω από το Μπρόνκο, γιατί φαινόταν από μακριά ότι δεν υπήρχε παραβίαση στο εξωτερικό. Τα παράθυρα ήταν καλυμμένα με ξύλινα παντζούρια ασφαλισμένα με λουκέτα, η πόρτα άθικτη. Όμως υπήρχε μια οσμή, αμυδρή στην αρχή αλλά αφόρητη όσο πλησίαζα – μια καυστική δυσωδία αμμωνίας, η χαρακτηριστική μυρωδιά της αποσύνθεσης. Την είχα ξαναμυρίσει, συνήθως όταν τα αυτοκίνητα στην Οδό 2 ή στην Ποστ χτυπούσαν κάνα ελάφι. Μπορεί κι εδώ να ήταν κάποιο μεγάλο ζώο, ένα ελάφι ή ακόμη και μια άλκη στο δάσος εκεί κοντά. Όμως αυτή η μυρωδιά ερχόταν ξεκάθαρα μέσα από το σπίτι και δεν είχα ακούσει ποτέ για ελάφια που πεθαίνουν στο κρεβάτι.

Πήρα ένα λοστό από το αμάξι και άνοιξα την πόρτα.

Βουητό από μύγες.

Η μυρωδιά ήταν αποπνικτική. Οι μύες του λαιμού μου σφίχτηκαν. Δεν είχα μαντίλι να σκεπάσω τη μύτη μου όπως κάνουν οι αστυνομικοί στις ταινίες, κι έτσι προφυλάχτηκα χώνοντας το πρόσωπό μου στο μέσα μέρος του αγκώνα. Αγκομαχώντας, φώτισα με το φακό μου στο σκοτάδι.

Ένας σωρός ρούχα στο πάτωμα, που έδινε το περίγραμμα ενός σώματος. Ένας άντρας πεσμένος στο πλάι. Φορούσε μόνο μπεζ σορτς και φανέλα. Τα γυμνά πόδια του ήταν κατάσπρασαν τσόφλι αυγού, με ρόδινες ανταύγειες εκεί που το δέρμα ερχόταν σε επαφή με το πάτωμα. Πάνω από τα πρησμένα πόδια, η φανέλα ήταν ανεβασμένη αποκαλύπτοντας μια επίσης πρησμένη άσπρη κοιλιά. Κόκκινες τρίχες κατέβαιναν μέχρι τον αφαλό. Το αριστερό μάτι κοίταζε προς το μέρος μου. Το δεξί ήταν διαλυμένο και στη θέση του υπήρχε μόνο μια μάζα ξεραμένο αίμα. Από πάνω, μια άλλη μάζα ιστών έμοιαζε να έχει αναβλύσει από ένα άνοιγμα στο κρανίο. Το ξύλινο πάτωμα ήταν λεκιασμένο από ξεραμένο αίμα σε μια μακρουλή

ροή που ξεκινούσε από το διαλυμένο κεφάλι. Ο λεκές έμοιαζε μαύρος στο φως του φακού. Κοντά στο κεφάλι φαινόταν το αριστερό μισό από ένα ζευγάρι γυαλιά.

Το δωμάτιο άρχισε να γυρίζει. Ανάσαινα βαριά μέσα από τις πτυχές του μανικιού. Το σπίτι ήταν άδειο. Συρτάρια ήταν μισά-νοιχτα, τα στρώματα τυλιγμένα και δεμένα με σπάγκο.

Έκανα ένα βήμα πιο μέσα. Κοντά στο πτώμα, ένα πορτοφόλι. Στο πάτωμα υπήρχε μια τσαλακωμένη δεσμίδα χαρτονομίσματα, ίσως πενήντα δολάρια συνολικά. Γονάτισα και, χρησιμοποιώντας ένα στιλό, άνοιξα το πορτοφόλι. Μέσα υπήρχε ένα πεντάκτινο χρυσό αστέρι. Πάνω έγραφε: ROMPERT M. NTANZIGKER • ΒΟΗΘΟΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ • ΚΟΜΗΤΕΙΑ ΣΑΣΣΕΞ